

[Kai Moltke.]

ninger end det mindst informerede franske bybud, franske lærlinge eller et hvilket som helst andet medlem af det franske samfund.

Jeg er ked af, at udenrigsministeren ikke er her i dag, for når det nu er sådan, at det hele er offentliggjort i fællesmarkedets øvrige stater, kunne det dog være, at vi måske kunne få et lille uddrag eller en sammenfatning af disse vigtige rapporter om den udenrigspolitiske union, som vi nu står på tærskelen til.

På samme måde kan jeg udmærket godt tænke mig, at man her i folketinget, før man snakkede løs, fik adgang til at læse Werner-rapporten om den monetære union med de indbyrdes faste valutakurser og alt det andet. Jeg kan huske tilbage til den sidste franske valutakrise, hvor det blev trukket frem her i salen, bl. a. af mig personlig, hvordan den monetære union var en af de ting, som var ved at modnes og lagt forrest i forslaget. Ja, men hvis vi overhovedet skal tale om demokrati, hænger det jo sammen med oplysning, som selv den konservative ordfører siger her i dag. Men hvis man i stedet for at give oplysning koncentrerer sig om det, udenrigsministeren prælede af, den pædagogiske proces, som kunne foregå uden papirer og dokumenter, vil man komme til at tage stilling til sagen ud fra, at man ikke ved noget om den. Jeg synes, det er et rigtig dårligt princip hos regeringen, at den på denne måde mørklægger, når den burde oplyse.

Dernæst kan jeg ikke lade være med at bedømme situationen ud fra de muligheder, der ligger i den givne situation. Jeg hørte med forståelse, hvordan den radikale ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, sagde, at de radikale her stod i rollen som pessimisten med hensyn til udbyttet af de kommende forhandlinger. Jeg for mit vedkommende vil med hensyn til tilslutningen til alle disse forskellige afgørende principper sige, at jeg står som optimisten. Jeg tror ikke, vi har placeret os i en sådan situation, at vi står lige umiddelbart før en afgørelse. Så meget mere ønsker jeg her at slå fast, at alle de faktorer, som regeringen kunne have placeret sig sammen med for at komme uden om de værste skær, har den faktisk fået adskilt os fra. På en eller anden måde er den kom-

met til at optræde med en anden platform end den, de danske forhandlere har.

For det første er der Sverige. Vi fik i går Feldts erklæring om, hvorfor man ikke søgte optagelse i markedet som sådant, og først og fremmest hvorfor man ikke kunne være medlem af en politisk union. Der er en række interessante punkter i fælleserklæringen, som jeg tror også skulle have været med i økonomiministerens beretning til tinget i dag.

Det første er Sveriges særskilte stilling til neutraliteten, hvor man konkluderer, at dette indebærer, at man ikke kan deltage i et forpligtende udenrigspolitisk samarbejde inden for en vis gruppe af stater, der vil udforme fælles standpunkter. Der er også grænser for Sveriges muligheder for at acceptere en overflytning af beslutningsretten fra de nationale til internationale organer inden for rammerne af en økonomisk og valutarisk union.

Jeg hørte kun én eneste af de borgerlige ordførere, nemlig hr. Per Møller, udforme klart og tydeligt det, dette her drejede sig om, nemlig at ved indtræden i fællesmarkedet skulle Danmark afgive suveræniteten. Så fik vi en skildring af, hvor fordelagtigt det er at afgive suveræniteten. Det var næsten et billede af, hvordan de små stater blev indflydelsesrige, hvor de store stater mistede en temmelig stor del af deres rolle ved at bøje sig for de enkelte beslutninger.

Her må jeg lige indskyde en kort bemærkning. Hvis venstres ordfører i denne sag virkelig gav udtryk for en erkendelse af, at man herved fraskriver sig danske suveræne rettigheder, så tror jeg også, venstres ordfører ved, hvilke grundlovsmæssige konsekvenser dette vil medføre. Hvis det er sådan noget, der er tilfældet, må vi jo i alle tilfælde følge den procedure, som er nedlagt i forfatningen, og vi må først og fremmest oplyse befolkningen klart om, på hvilke områder suveræniteten skal fraskrives.

Dernæst blev der nævnt en række af de ting, som virkelig betyder noget. Venstres ordfører talte om, at skattepolitikken og rentens højde skulle overføres til fælles organer, og i redegørelsen her i tinget blev nævnt en række andre områder, hvor man ligeledes flytter afgørelsesretten. Jeg kan ikke lade være med at holde det sammen